

Arrest

nr. 165 769 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van zijn huidige vijfde asielaanvraag tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag werd verzoeker bij 's Raads arrest nr. 73 868 van 24 januari 2012 conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus, en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In het arrest werd onder meer vastgesteld dat aan het door verzoeker uiteengezette asielrelaas -dat hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag aanhaalde en waarin hij tot op heden bij onderhavige asielaanvraag volhardt- geen geloof kan worden gehecht, en dat hij niet aantoonst of aannemelijk maakt dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Ter ondersteuning van zijn huidige vijfde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een brief van de PLO over de ontvoering van zijn broer, foto's van zijn ontvoerde broer en foto's van Ayn al-Hilwe.

2. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker in het kader van zijn vijfde asielaanvraag wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben aangezet zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit verzoekers verklaringen kan, zo luidt de bestreden beslissing verder, afgeleid worden dat er in verzoekers hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor hij bij een terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er, aldus de commissaris-generaal, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in verzoekers land van gewoonlijk verblijf, Libanon, actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten kan, zo wordt in de bestreden beslissing vastgesteld, geen geloof worden gehecht. Verder wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker maakt, zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op grond van zijn verschillende vaststellingen, niet aannemelijk dat hij Libanon heeft verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Hij toont immers, zo luidt de beslissing, niet aan dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft hij aangetoond dat hij bij terugkeer naar het kamp waar hij verbleef in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient verzoeker bijgevolg, aldus de commissaris-generaal, te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

3. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij diens bevindingen geenszins ontkracht of weerlegt.

Een verwijzing, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift, naar (algemene informatie omtrent) de (veiligheids)situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon en in het bijzonder het kamp Ayn al-Hilwe volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst dan wel land van gewoonlijk verblijf zoals in casu, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Verzoeker gaat er in/met zijn verweer in zijn verzoekschrift, waarin hij zich quasi uitsluitend beperkt tot het op algemene wijze verwijzen naar de (veiligheids)situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe, bovendien geheel aan voorbij dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, hij over een alternatief beschikt in het vluchtelingenkamp Burj al-Shimali, alwaar hij blijkens zijn verklaringen van

1989 tot 2006 woonde en waar zijn vader heden woont en hij over een zeer uitgebreid familiaal netwerk beschikt. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, en hij onderneemt hiertoe zelfs geen poging.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst desgevallend land van gewoonlijk verblijf, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

4. Verzoeker wordt conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus, en hij toont niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 februari 2016, wenst de raadsman van verzoekende partij vooreerst te verwijzen naar gelijkaardige zaken en de arresten nrs. 43 061, 52 948, en 52 951. Voorts verwijst de raadsman naar de informatie van de verwerende partij, met name in verband met de reisdocumenten waar wordt gesteld dat de consul werd gecontacteerd en deze duidelijk heeft verklaard dat elk geval apart wordt bekeken en het aldus helemaal niet duidelijk is dat verzoekende partij een reisdocument zal verkrijgen om terug te keren naar Libanon. De raadsman van verzoekende partij wijst er ook nog op dat verzoekende partij niet in het bezit is van een verblijfskaart en zij dus de nodige documenten niet zal verkrijgen om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf. Hij besluit dat verzoekende partij moet erkend worden als vluchteling.

Betreffende verzoekende partij haar betoog, bij monde van haar raadsman, omtrent een terugkeer naar Libanon, en met name het feit dat niet zeker of duidelijk is of zij wel degelijk zal kunnen terugkeren, wijst

de Raad op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier (COI Focus 'Libanon Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon' d.d. 12 september 2014) waaruit blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Volgens verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen kunnen bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen, zoals *in casu* verzoekende partij er een is, zonder problemen terugkeren naar Libanon en hebben zij recht op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Uit de informatie blijkt tevens dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van enige administratieve traagheid, zijn medewerking verleent. Uit contacten van Cedoca met de Libanese ambassade in Brussel blijkt dat, zo bevestigde de consulaire medewerker, Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren en dat de bij de DAPR geregistreerde vluchtelingen, en dus ook de door UNRWA geregistreerde vluchtelingen, een nieuw reisdocument kunnen aanvragen via de ambassade, die de aanvraag vervolgens overmaakt aan de General Security in Libanon. Het consulaat benadrukt dat, zoals verzoekende partij correct aanstipt, de aanvraag geval per geval wordt bekeken en er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen, doch over het algemeen stellen zich geen problemen, zo stelt het consulaat en blijkt uit voornoemde informatie, concrete en objectieve gegevens welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht geplaatst. Verzoekende partij, die bij UNRWA geregistreerd staat, geeft geen enkele concrete toelichting waarom in haar geval een veiligheidsprobleem aanwezig zou zijn.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal als bijlage bij de verweernota gevoegd (COI Focus, 'Libanon - Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen', d.d. 16 januari 2015) blijkt dat de website van de Libanese ambassade te Brussel de vereiste vermeldt dat bij de aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen een verblijfskaart van het land van verblijf (of een bewijs van aanvraag hiervan) dient voorgelegd te worden. Uit telefonische contacten van Cedoca met de ambassade blijkt dat, aldus voornoemde informatie, met die vereiste wordt bedoeld op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart *stricto sensu* betreft. Zo volstaat volgens een consulaire medewerker in dit opzicht in principe o.a. een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België. De Libanese ambassade benadrukt evenwel dat elk dossier geval per geval wordt beoordeeld en dat de beslissingsbevoegdheid in de individuele dossiers aan de General Security in Libanon toekomt aan wie de ambassade het volledige dossier en de vereiste documenten stelselmatig overmaakt. De General Security beslist tot het al dan niet uitreiken van een reisdocument aan Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. De consul wijst er tijdens het telefonisch onderhoud met Cedoca op dat bij dergelijke procedures een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de verschillende categorieën (statuten) Palestijnen in Libanon aangezien het recht op een reisdocument en de geldigheidsduur in functie hiervan verschillen. Tevens dient er volgens hem een onderscheid gemaakt te worden tussen Palestijnen die een oud (verlopen) reisdocument kunnen voorleggen en diegenen die niet in het bezit zijn van een oud reisdocument, in welk geval de procedure langer zal duren en het dossier door de General Security in Libanon gedetailleerder zal worden nagegaan. Indien de aanvrager van een reisdocument geen juridische problemen kende met de Libanese autoriteiten en de vereiste documenten voorlegt, zal, zo blijkt uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal, de General Security in Libanon in de meeste gevallen en na een uitgebreide procedure uiteindelijk overgaan tot toestemming voor het uitreiken van een laissez-passer en in sommige gevallen een reisdocument.

Verzoekende partij, die bij UNRWA geregistreerd staat, geeft geen enkele concrete toelichting waarom in haar geval een veiligheidsprobleem aanwezig zou zijn.

Uit niets blijkt immers en verzoekende partij toont niet aan dat zij zich reeds concreet en zorgvuldig heeft geïnformeerd omtrent de mogelijkheid om terug te keren naar Libanon, en ze toont niet aan contact met de ambassade dienaangaande te hebben opgenomen, zodat haar huidig argument, dat het helemaal niet duidelijk en zeker is dat zij een reisdocument zal verkrijgen om terug te keren naar Libanon, niets meer is dan een blote bewering die niet wordt gesteund door een persoonlijke ervaring. Haar stelling in dit verband dat zij niet in het bezit is van een verblijfskaart en dus niet de nodige documenten zal verkrijgen is aldus louter hypothetisch en berust slechts op persoonlijke vermoedens die niet op concrete ervaringen en objectieve elementen zijn gebaseerd. Bovendien blijkt uit voormelde informatie van het Commissariaat-generaal dat een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure, waarover verzoekende partij beschikt, in principe volstaat als een verblijfskaart van het land van verblijf. Verzoekende partij toont derhalve, gelet op het voorgaande, niet *in concreto* aan dat er obstakels bestaan, administratieve dan wel andere, die een terugkeer naar Libanon verhinderen.

De Raad wijst er nog op en benadrukt dat aan verzoekende partij haar relaas, de problemen die zij reeds bij haar eerste asielaanvraag aanhaalde en waarin zij tot op heden bij onderhavige asielaanvraag volhardt en die haar ertoe zouden hebben aangezet haar land van gewoonlijk verblijf te verlaten, geen geloof wordt gehecht.

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing naar gelijkaardige zaken en welbepaalde arresten van de Raad dient erop te worden gewezen dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft en ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij als vluchteling erkend moet worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 februari 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij wordt bijgevolg conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus, en zij toont niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS